

РЕШЕНИЕ

№ 6588

гр. София, 20.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8092** по описа за **2020** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 26.03.202 г. по НАХД № 14180/2019 г., Софийски районен съд (СРС), НО, 115-ти състав, е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-2623/30.07.2019г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда"- С. област, с което на [фирма] за нарушение на чл. 5 ал.2 от ЗЗБУТ, вр. чл. 6, ал. 1 от Наредба № 2/2004 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 413, ал. 2 КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от санкционираното лице, в която се моли настоящия състав да отмени първоинстанционното решение и да се постанови с друго, с което да се отмени наказателното постановление. В касационната жалба като основания за отмяна на решението на СРС са посочени противоречие с материалния и процесуалния закон. Изтъква се, че в решението на СРС се сочат мотиви за допуснато нарушение, което не е наведено в оспореното НП, сочи се неяснота на твърдяното от органа нарушение, запълнена неправомерно едва със съдебното решение. Соци се, че в решението на СРС не са изложени мотиви по наведените с жалбата възражения, а именно, че

жалбоподателят няма качеството работодател, а възложителят на СМР не може да е субект на нарушението по чл. 413 ал.2 от КТ. Релевират се доводи относно недостоверност на датата на извършване на нарушението, както и относно липса на описание на конкретните действия, с които е извършено твърдяното нарушение. Сочи се, че АУАН не е връчен на жалбоподателя, възразява се по тълкуването и прилагането на чл. 5 ал.1 т.2 от Наредбата, както и по отношение размера на наказанието.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, се представлява, поддържа жалбата.

Ответникът - Дирекция "Инспекция по труда" – С. област, редовно уведомен, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли съда да отхвърли касационната жалба като неоснователна и да потвърди като правилно и законосъобразно решението на СРС.

Административен съд София - град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок и от страна по делото, за която решението по делото е неблагоприятно. Разгледана по същество е основателна.

Административното производство по издаване на НП № 23-002623 от 30.07.2019 г. е образувано по повод на извършена проверка от 29.05.2019 до 03.06.2019 г. на [фирма], на място в обект: Строеж на многофункционална сграда с подземен гарж и изгребна яма – в [населено място] [улица]. При проверката е констатирано, че дружеството в качеството си на работодател по см. на § 1, т. 2 от ДР на Закона за здравословни и безопасни условия на труд и в качеството си на възложител по смисъла на параграф 1 т.1 от СР на Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи, не е изпълнил задължението си да изисква спазването на правилата и нормите по ЗБУТ от участниците в строителния процес в т.ч. [фирма] – строител и [фирма] – подизпълнител, а именно да изисква спазването на правилата по безопасност и здраве при работа при изграждане на горепосочения обект, в т.ч. при изпълнение на арматурни работи за стоманобетонна плоча, на обекта не е осигурено безопасно преминаване и работа по положената армировка, като за целта не са изградени стабилни подложни пътеки. Нарушението е извършено на 28.05.2019г. и е установено на 29.05.2019г. Прието е от АНО, че с деянието си жалбоподателят е извършил нарушение на разпоредбата на чл. 5 ал.2 от ЗЗБУТ във вр. чл. 6 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи. За нарушението е съставен АУАН, а впоследствие и обжалваното НП. Изложената фактическа обстановка е приета от въззивния съд за установена въз основа на събраните по делото доказателства - писмени и показанията на разпитаните свидетели.

За да потвърди НП въззивният съд е приел, че безспорно е установено извършеното нарушение и правилно е ангажирана отговорността на работодателя. При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН е съставен от материално компетентни лица. При издаване на АУАН и НП не са допуснати нарушения на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. В същите в достатъчна степен

е описано нарушението и обстоятелствата при които то е извършено позволяващи на въззивника да разбере вмененото му задължение. При съобразяване на наложеното наказание съдът е преценил характера и тежестта на нарушението, като е приел, че за постигане целите на наказанието и предвид всички смекчаващи обстоятелства следва да се наложи санкция в законоустановения минимум в размер на 2000 лв. По изложени съображения е потвърдил НП.

Настоящият състав намира, че решението по НАХД № 14180/2019 г. на СРС е неправилно, постановено при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон и при допуснати процесуални нарушения.

На първо място, съдебното решение не отговаря в пълнота на наведените с жалбата възражения, като съдът не е отговорил и изложил мотиви по всички от тях. В тази връзка не са събрани и доказателства, от които да се изведат правилни и законосъобразни правни изводи.

На следващо място при преглед на административната преписка настоящият състав не намира в НП да е наведено нарушение на чл. 5 ал.1 т.2 от Наредбата, касаеща определяне на координатори по безопасност и здраве за етапа на изпълнението на строежа, което именно нарушение е коментираното в оспореното съдебно решение. Съдът ясно е заявил в мотивите си, че в случая жалбоподателят в качеството си на възложител на строеж не е определил координатор по безопасност и здраве като част от минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд и не е изисквал и по друг начин спазването на правилата и нормите. Подобен извод е несъответен на доказателствата по делото, тъй като АНО не е посочил в оспореното НП санкционираното лице да е допуснало именно това нарушение, още повече, че в хода на съдебното дирене отговора на този въпрос е положителен. Не са събрани доказателства в тази посока, нито в административното, нито в съдебното производство. При това положение изложеното от съда е произволно твърдение, неотнормено към случая, но предвид обстоятелството, че е основен правен извод за допуснатото нарушение, на база на който е потвърдено НП, /в което това нарушение не е наведено/, то безспорно съдебния акт се явява опорочен.

Действително в административната преписка се съдържа протокол за извършена проверка, в който са дадени задължителни предписания, едно от които е свързано с определяне на координатор по безопасност и здраве, но те са адресирани към друго дружество, а и не тези предписания са предмет на настоящето производство.

Съдът констатира, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Съгласно чл. 43 ал.1 от ЗАНН "актът (за установяване на административното нарушение) се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си". От цитираната норма следва извод, че задължение на актосъставителя е да предяви акта на нарушителя, като последният има право на преценка - дали да подпише акта или да откаже да стори това. Предявяването на АУАН гарантира на нарушителя възможност да се запознае с неговото съдържание, да разбере в извършване на какво е обвинен и да организира защитата си. Доколкото задължението за предявяване на АУАН на нарушителя е императивно предвидено (извод за това следва и от чл. 52, ал. 2 от ЗАНН), то отказът на нарушителя да подпише АУАН, с което да удостовери изпълнението на задължението на актосъставителя да му го предяви, следва да се удостовери с подписа

на един свидетел. Именно този свидетел с подписа си удостоверява, че нарушителят сам е отказал да се възползва от правата си и е отказал да подпише АУАН.

Касационен състав споделя оплакването на касатора, че АУАН не е бил надлежно връчен на нарушителя. За получател на АУАН в него се е подписал П. Д. П.. По делото е приложено пълномощно на П. П., видно от което той няма правомощия да представлява дружеството във връзка с получаване на АУАН или други актове, насочени към ангажиране на административно-наказателната отговорност на дружеството. Неговите правомощия се заключават единствено до това да получава и подава всякакви документи свързани с описания обект /скици, виза данъчни оценки, заповеди, удостоверения и т.н./ както и да заплаща всички дължими суми и такси.

Макар АУАН да е подписан от пълномощник, административният орган е следвало да следи за наличието на надлежна представителна власт, тъй като негова е тежестта да докаже, че АУАН е връчен редовно на упълномощено лице. Тълкуването на чл. 43, ал. 1 и, ал. 2 от ЗАНН води до извода, че съставените актове за установяване на административни нарушения следва да се предявяват и връчват лично на наказаното лице, на неговия законен представител или на изрично упълномощено за това лице. Нарушаването на реда за връчване на АУАН, регламентиран в чл. 43 от ЗАНН, е съществено процесуално нарушение, което е опорочило административнонаказателното производство и е нарушило правото на защита на наказаното лице в пълен обем. По изложените съображения решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно следва да бъде отменено.

Касационен състав на АССГ приема, че решението на СРС е незаконосъобразно и следва да се отмени. Следва да се постанови решение по същество, като се отмени и наказателното постановление, издадено срещу касатора.

При този изход на спора на касатора се дължат претендираните разноски пред въззивната инстанция в размер на 450 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XVIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 26.03.202 г. по НАХД № 14180/2019 г., Софийски районен съд (СРС), НО, 115-ти състав и вместо него постанови

ОТМЕНЯ НП № 23-002623 от 30.07.2019г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда"- С. област, с което на [фирма] за нарушение на чл. 5 ал.2 от ЗЗБУТ, вр. чл. 6, ал. 1 от Наредба № 2/2004 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 413, ал. 2 КТ

Осъжда Дирекция "Инспекция по труда"- С. област да заплати на Е. СВ“ Е.,[ЕИК], представлявано от управителя С. В. К. разноски по делото в размер на 450 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

